Вилнча 1) добро вино. 2) стр. вогрс.

Вилнян, а, о, — ва (чит) порещо вилнв и вилнен. Вилнян кан. Вилнян канчи. в. тричий.

Вилчаги, нар. всякога. Вилчаги (сади) за ведичр. ч. 139. При нас вилчаги момата бива твърдв малко топлика от мъжете. ч. 58. Дотегна ми да съм вилчаги в'сумнивне. ч. 10. Художник, който знае да мисли, е вилчаги по много достоин от другитв художници.

Вилчагишен, шна, шно, — и (чит) постоянен. Вилчагишнитв надгледвания над списи или под дъждеряси докарвят малката до това да бъде дълбоко убвреждена. Л. Д. 1870. р. 172.

Вилчи. в вечи, дъгуетва, напусчат, разбодрен, вилчи човек, подвлав, вилчи кръща. Вилчи-старчи. Нищо и никакво.

Вилчане (сто) мало свилчане и тонце се пера, не се видн. имат едно вилчане. слаб, чирпнат кон.

Вилчанлек — (чит) 1) Запуствилчане разбодрени кръцвя; 2) напусчане, изработени поля. Изходи на ило из вилчанлекчит.

Вилчанцина (сто)

Вилчанцевам (се) ставам вилчан

Вилчанцевам гл. ср.

Вилчанве (сто) от вилчя.

Вилчи, гл. в вилчя.

Вилчида (сто) в. чрезвиди, 1) на вид, 2) страна или надгла. твърдгала, мъдгалка

Вилчглав, а, о, — и (чит) който ще да знае другитв, не се покорява, не слуша. На вилчглавство не трябва да се гледа. Вилчглавство (сто) кчъне, да пъва, да се сърди и да бъде вилчглаво и ядовито. Л. Д. 1874 р. 93. Но вилчглавитв между тях, нъкаше ипсе да се отдръпт. РА. 198.

Вилчглавство (сто) свойство на вилчглавий който никого не слуша и по своя си ум ходи: 1) свойство непостоянствено вилчглавство дали ся сенасочили на кеви и що за лудинтади бъгарси ся. Л. Д. 1872 р. 264.

Вилчглавцина (сто)

Вилчна (сто) кчмъчче, вози.

Вилчр (чит) в. вихър. Чрезвъ се вилчх от не бо, да пръ Веда христоса. ч. 33.

Вилчи? За вилчи, ли тъм остава? по сръдно.

Вир (чит) 1) локва, бара. 2) ~~[illegible]~~ дъно дълбоко в'рака: катъ кажа вир сенавирл. ч. 167. Сиц вир лезъ дъно. Чит. (огледало.) Черни бивочета в'вир лежат. Чит. (очитв) 3) поток, подразвъжнатъ от него по бряга и по тихо текуща вода, не постигнатъ, вирлъ ходъ, изработено, напусчато. Вирлъ сиц стъгал, обхвъл в. и вирлъ.

Вода. Извори текущи с'едно спадостно шумлъне по вирлъ по дъна с'здравецъ чистъ, образувахъ по много ивета и вирове тъмно зъчисти и толкоди бистри колко стъклото. ч. 4. 4) по дъжда се взема вода, бъчи, дори и за вътрешъ двата вода се вътрешъ скачи на чистро. Земъта се вътрешъ катъ у вир. Л. Д. 1873 р. 70. Едъ бистър извор, който образъвъше парчъ вир (сите търа д'ечу) от вода падаща отъ дъ стъна и проходъ дъна. Житъ свъ ръцъ (вадетъ в вода) стъдъ) почвъ да работъ на яза или на вира (бенъ тъ). ч. 80. А вир правъ, катъ притъкъвъ ръкъта набивъщъ дебели дървъ колове и ги отъпкъ с'дъ ръвъ. ч. 4. По другъ дъ строятъ вирове от камъне, или от дебели дъбове и други дървета. Тамъ. 5) у потръдъ се за покръ ~~[illegible]~~ обикно ~~[illegible]~~ и покръ ~~[illegible]~~ вир. Води стъкъ. ч. в. ~~[illegible]~~ и старъ вир вода. ~~[illegible]~~ Тъй работъ дъ ще толко ~~[illegible]~~ ръка, що то образъ ту стъкъ вир вода от пъ. РА. 78. Горъщъ на пъ? Из съм стъкъ вир вода — „горъщъ на“ отговорих дъ по ръ З. 228. Води тече от мене или вода ръка от мене толко съм се изтъкъ.

Вирнат, а, о, — и (чит) който е на вирен. с'вирнат нос, а так бос.